

Мене використали — але я сам це дозволив.

Мені 30, і тільки нещодавно я зрозумів, що кілька років жив не у стосунках, а в постійному режимі “будь зручним”. І найгірше — я сам це дозволяв. Сам викопав собі яму.

Коли ми почали зустрічатись, мені здавалося нормальним постійно допомагати своїй дівчині. Я забирав її після роботи, оплачував більшість наших витрат, допомагав із її проблемами, слухав годинами її скарги на друзів, родину, роботу, життя. Мені подобалось відчувати себе потрібним, допомагати їй.

Але з часом я почав помічати дуже дивні речі. Вона могла спокійно скасувати наші плани, якщо з'являлось щось цікавіше. Майже ніколи не питала, як у мене справи. Якщо мені була потрібна допомога — у неї завжди знаходились причини, чому вона не може саме зараз.

Найгірше було те, що я все це бачив, але переконував себе, що “вона просто така” і що кохання — це підтримка без умов.

Остаточно мене зовсім добило, коли вона попросила позичити їй велику суму грошей, а через тиждень поїхала у відпустку з подругами. Без мене, бо “їй треба відпочити”.

Ми розійшлись, але я досі не можу перестати злитися на себе більше, ніж на неї. Бо вона поводитись так, як їй дозволяли.

І тепер я посійно думаю: мене справді використали чи я сам добровільно зробив із себе зручну людину?